

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ש 27802-11-24 פלוני ואח' נ' פלונית

לפני כבוד השופטת, סג"נ, חנה קיציס
 כבוד השופט אבי סתיו
 כבוד השופטת קרן אזולאי

המערערים פלוני ואח'
 ע"י ב"כ עו"ד אהב כהן

נגד

המשיבה פלונית
 ע"י ב"כ עו"ד תומר ברזיק

פסק דין

ערעור על פסק דינו של בית המשפט לענייני משפחה בפתח תקווה (כב' השופטת מורן ואלך-ניסן) בתמ"ש 10864-09-21 ובתמ"ש 8209-12-21, בו חויבו המערערים לשלם למשיבה פיצוי בסך של 200,000 ש"ח בגין לשון הרע ופגיעה בפרטיות, ונדחתה תביעה שהגיש המערער 1 נגד המשיבה בגין לשון הרע.

רקע

1. המערער 1 ("המערער") והמשיבה הם בני זוג לשעבר, שנישאו בשנת _____, ולהם שני ילדים. בשנת 2020 הגיש המערער לבית הדין הרבני בקשה ליישוב סכסוך נגד המשיבה, ומאז התנהלו ביניהם מספר הליכים. המערער 2 הוא אחיו של המערער (המערער 2 יכונה להלן – "האח", וביחד – "המערערים").
2. ביסוד הערעור הנוכחי שני הליכים שנדונו יחדיו: תביעה שהגישה המשיבה נגד המערערים (תמ"ש 10864-09-21) ותביעה שהגיש המערער נגד המשיבה (תמ"ש 8209-12-21).

תביעת המשיבה

3. לטענת המשיבה, ב- _____ 2019 החליטו היא והמערער לסיים את נישואיהם, וב- _____ 2020 עזב המערער את הדירה המשותפת. זמן קצר לאחר מכן, ב- _____ 2020, פרץ המערער למכשיר הטלפון שלה, והוציא ממנו תמונות וסרטונים אינטימיים שלה עם גבר אחר. המערער הציג את התמונות לאחיו, והאחרון הזמין את הורי המשיבה לפגישה במשרדו. במהלך

הפגישה סיפרו המערערים להורים על בגידתה של המשיבה, והאח הציג את התמונות להורים. על אף שהאם התנגדה תחילה לצפות בתמונות, התעקש האח כי היא תראה אותן.

4. בהמשך, כך נטען, התקשרו המערערים להורי המשיבה פעמים רבות ואיימו כי יפיצו את התמונות ברשת האינטרנט ובמקום עבודתה של המשיבה, ככל שהיא לא תחתום על הסכם גירושין שיענה על דרישותיהם.

5. נוכח האמור, טענה המשיבה כי יש לפסוק לטובתה פיצויים מוגברים, לרבות פיצויים ללא הוכחת נזק בסכום המקסימאלי לפי [סעיף 7א בחוק איסור לשון הרע](#), התשכ"ה-1965 ("חוק איסור לשון הרע"), [וסעיף 29א בחוק הגנת הפרטיות](#), התשמ"א-1981 ("חוק הגנת הפרטיות"), תחת החלופה של "כוונה לפגוע" המאפשרת פסיקת כפל הסכום הקבוע בסעיפים אלו. בהקשר זה ביקשה המשיבה לפסוק כנגד המערער פיצוי ללא הוכחת נזק בסך של 144,000 ש"ח (כפל הסכום בצירוף הצמדה), הן לפי [סעיף 7א בחוק איסור לשון הרע](#) והן לפי [סעיף 29א בחוק הגנת הפרטיות](#), בגין "כל פרסום". עוד ביקשה המשיבה לפסוק כנגד האח פיצוי ללא הוכחת נזק בסך של 144,000 ש"ח לפי [סעיף 29א בחוק הגנת הפרטיות](#), בגין "כל פרסום". המשיבה העמידה את תביעתה על סך של 288,000 ש"ח.

6. בכתב ההגנה שהגישו המערערים הכחיש המערער את הטענה כי פרץ למכשיר הטלפון של המשיבה. לטענתו, הוא נחשף באקראי לתמונות, אשר היו גם בטאבלט האישי שלו, ולמד מהן כי המשיבה מקיימת קשר אינטימי עם _____. הדברים נפלו עליו כ"רעם ביום בהיר", והוא הציג בפני אחיו חלק קטן מהתמונות – אלו הצנועות יותר, אשר אינן כוללות תמונות עירום של המשיבה – על מנת להתייעץ איתו כיצד לנהוג. המערערים אכן נפגשו עם ההורים, אולם עשו זאת על מנת לטכס עצה כיצד לנהוג בכל הנוגע לעתיד התא המשפחתי והילדים המשותפים, וכיצד יש לפעול נוכח העובדה שהמשיבה "אסורה על בעלה ועל בועלה" לפי ההלכה. רק לאחר שההורים דרשו לראות את התמונות, הם הציגו להם אותן, תוך שהקפידו להציג רק ארבע תמונות, אשר אינן תמונות חושפניות, אלא מציגות את המשיבה בסיטואציה "רומנטית" עם הגבר הזר.

7. המערערים הכחישו בתוקף כי איימו להפיץ את התמונות או כי העלו דרישות כלשהן כתנאי לאי פרסומן.

8. עוד טענו המערערים כי אין מדובר ב"פרסום" כהגדרתו ב[חוק איסור לשון הרע](#), וכי עומדות להם ההגנות הקבועות בחוק, הן הגנת אמת הפרסום והן הגנת תום הלב. כמו כן, נטען כי הצגת התמונות לא עלתה כדי פגיעה בפרטיות.

תביעת המערער

9. לטענת המערער, לאחר שנחשף כי המשיבה מנהלת מערכת יחסים עם _____, היא החלה לאיים עליו כי אם יעמוד בדרכה היא תנצל את מעמדה במשטרה ותגיש נגדו תלונת שווא בגין אונס.

10. ביום _____ ניגש המערער לתחנת המשטרה כדי להתלונן על המשיבה על כך שהיא לא מאפשרת לו לראות את ילדיהם בהתאם להסכם. תוך כדי תשאולו במשטרה הוא נשאל על ידי השוטר האם המשיבה מאיימת עליו, והוא השיב לפי תומו בחיוב, והראה לחוקר תמליל של שיחה שהקליט, בה איימה עליו המשיבה כי תתלונן נגדו בגין אונס. החוקר הפנה אותו למחלקה לחקירת שוטרים (מח"ש) וימים ספורים לאחר מכן הגיש המערער תלונה נגד המשיבה למחלקה זו. בעקבות תלונה זו נחקרה המשיבה במח"ש, שם טענה כי המערער אכן תקף אותה ואנס אותה, ועקב כך נפתח נגדו תיק במשטרה. לטענת המערער, מדובר בתלונת שווא אשר גרמה לו נזקים רבים.

יצוין, כי בסופו של יום נסגר התיק, לאחר שהוגשה התביעה, בעילה של חוסר אשמה.

11. בנוסף טען המערער כי המשיבה זייפה מסמך רשמי של לשכת ההוצאה לפועל, על ידי מחיקת שורה מסוימת באופן שיצר רושם כוזב כאילו המערער הוא "חייב", וזאת על מנת להשחיר את שמו. יצוין כי המשיבה הכחישה טענה זו, בית המשפט דחה רכיב זה של התביעה והמערער אינו משיג על כך בערעור. לפיכך, לא נידרש בהמשך לעניין זה.

12. על יסוד הטענות האמורות, הגיש המערער נגד המשיבה תביעה על סך 800,000 ש"ח. סכום הפיצוי הנתבע הורכב מהרכיבים הבאים: 500,000 ש"ח בגין תלונת שווא על אונס; 100,000 ש"ח בגין תלונת שווא על תקיפה; 200,000 ש"ח בגין "הפרת חובות חקוקות", הקשורות בעיקר לזיוף המסמך.

13. בכתב ההגנה טענה המשיבה כי המערער הוציא את דבריה בתמליל השיחה מהקשרם. לגופו של עניין, טענה המשיבה כי המערער פגע בה מינית, אך היא לא הייתה מעוניינת להתלונן על כך מחמת המחירים הכרוכים בדבר ועל מנת שלא לפגוע במשפחתה. במסגרת חקירתה במח"ש היא נאלצה לספר על כך, וגם אז ביקשה מהחוקר לא לשתף אף אחד בדבריה, אך הוא בחר להעביר את הדברים למשטרת _____, אשר פתחה מיוזמתה בחקירה. גם בשלב זה, היא סירבה להגיש תלונה.

תמצית פסק דינו של בית משפט קמא

14. ביום 10.9.2024 ניתן פסק דינו של בית משפט קמא, אשר קיבל את תביעת המשיבה ודחה את תביעת המערער.

15. בית המשפט קבע כי הצגת התמונות האינטימיות של המשיבה עם גבר זר בפני הוריה עולה כדי לשון הרע, כהגדרתה [בסעיף 1 בחוק איסור לשון הרע](#), וכי מתקיים גם יסוד הפרסום הקבוע בסעיף. בין היתר על יסוד תמליל של הפגישה שהגישו המערערים, בית המשפט דחה את הטענה כי הצגת התמונות בפני ההורים נעשתה כחלק לגיטימי של שיח משפחתי, או כי ההורים דרשו לראות את התמונות.

16. בית המשפט קבע כי לא עומדות למערערים ההגנות לפי [חוק איסור לשון הרע](#). נקבע, כי אף אם יש אמת בפרסום, הרי שלא מתקיים התנאי של "עניין ציבורי" לפי [סעיף 14 בחוק איסור לשון הרע](#), וכי הצגת התמונות נעשתה "מתוך רצון של הנתבעים לחשוף את ערוותה של האישה, תרתי משמע, לפני הוריה" (פסקה 67 בפסק הדין). עוד נדחתה הטענה כי עומדת

למערערים הגנת תום הלב לפי [סעיף 15\(3\)](#) בחוק, העוסק בהגנה על "עניין אישי כשר" של המפרסם. בהקשר זה נקבע, כי גם אילו היה מקום לקבל את הטענה שהייתה הצדקה לשתף את הורי המשיבה במידע על כך שהיא בגדה בבעלה – ובית המשפט הסתייג מכך – "ברי כי אין כל הצדקה להצגת התמונות והסרטונים האינטימיים ללא ידיעת האישה וממילא ללא הסכמתה" (פסקה 71 בפסק הדין).

17. לעניין הפיצוי ציין בית המשפט כי הוא שוכנע שנגרם למשיבה נזק חמור ביחסיה עם הוריה, ואף נזק בלתי הפיך ביחסיה עם האב, וקבע כי על המערערים לשלם לה, ביחד ולחוד, פיצוי בסך של 100,000 ש"ח.

18. בכל הנוגע לטענות לפגיעה בפרטיות, דחה בית המשפט את טענת המערערים כי הם נחשפו לתמונות באקראי ובאופן חוקי, וקבע כי גרסתה של המשיבה לפיה התמונות הושגו באמצעות פריצה לטלפון שלה מסתברת יותר. עוד קבע בית המשפט, כי גם אילו היו התמונות מושגות באופן חוקי ואקראי, לא היה בכך כדי להצדיק את חשיפתן בפני הורי המשיבה. נקבע, כי המשיבה הוכיחה שהמערערים פגעו בפרטיותה, הן בדרך השגת התמונות והן בהצגתן להוריה, וכי הייתה למערערים "כוונה לפגוע" במשיבה. נוכח האמור חייב בית המשפט את המערערים לפצות את המשיבה בסך של 100,000 ש"ח. בהקשר זה נקבע, כי אין מדובר בכפל פיצוי "שכן מדובר בשתי עוולות שונות שביצעו הנתבעים – הן פרסום לשון הרע אודות האישה והן הפרת פרטיותה" (פסקה 115 בפסק הדין).

19. יוער, כי בית המשפט לא כתב זאת במפורש, אולם אין מחלוקת, והדבר אף עולה מהקשר הדברים, כי הפיצויים נפסקו כפיצוי ללא הוכחת נזק לפי [סעיף 7א בחוק איסור לשון הרע](#) ו[סעיף 29א בחוק הגנת הפרטיות](#), תחת החלופה המחמירה של "כוונה לפגוע".

20. אשר לתביעת המערער קבע בית המשפט, כי עומדת למשיבה ההגנה הקבועה [בסעיף 15\(8\) בחוק איסור לשון הרע](#), וזאת בהתחשב בהגנה הרחבה שהוכרה בפסיקה לגבי הגשת תלונות למשטרה. בהקשר זה קבע בית המשפט, כי המשיבה ראתה את עצמה, באמת ובתמים, כמי שנפגעה מאלימות פיזית ומינית על ידי המערער.

21. בסופו של יום, קיבל בית המשפט את תביעת המשיבה וחייב את המערערים לשלם לה, יחד ולחוד, פיצוי בסך של 200,000 ש"ח, וכן הוצאות ושכר טרחת עו"ד בסך של 50,000 ש"ח. בית המשפט דחה את תביעת המערער כנגד המשיבה וחייב אותו בתשלום הוצאות ושכר טרחת עו"ד בסך של 30,000 ש"ח.

הערעור

22. המערערים מערערים הן על קבלת תביעתה של המשיבה נגדם הן על דחיית תביעתו של המערער נגד המשיבה.

23. בכל הנוגע לתביעת המערער, נטען כי בית המשפט שגה בכך שהתעלם מאיומיה של המשיבה כי תגיש נגדו תלונת שווא על אונס, וכי העובדה שתלונת המשיבה הוגשה לאחר שהמערער התלונן נגדה אינה מפחיתה מחומרת העובדה שמדובר בתלונת שווא.

24. בכל הנוגע לתביעת המשיבה, נטען כי הצגת תמונות אינה יכולה להיחשב לשון הרע; כי בית משפט קמא שגה בכך שדחה את הטענה כי היה "עניין ציבורי" בהצגת התמונות; וכי לא היה מקום לפסוק פיצוי כפול בגין אותו מעשה, הן בגין לשון הרע והן בגין פגיעה בפרטיות.

25. המשיבה סומכת את ידיה על פסק דינו של בית משפט קמא וסבורה כי אין עילה להתערב בו. אשר לטענה לכפל פיצוי טוענת המשיבה כי לשון הרע ופגיעה בפרטיות הן שתי עוולות נפרדות, ומשעה ששתייהן התקיימו היה בית המשפט מוסמך לפסוק פיצוי ללא הוכחת נזק בגין שתייהן, והיה רשאי לפסוק אף סכום גבוה יותר.

דין והכרעה

26. דעתנו היא כי יש לדחות את הערעור על דחיית תביעתו של המערער נגד המשיבה, וכן יש לדחות את הערעור על הטלת האחריות על המערערים במסגרת תביעת המשיבה בגין לשון הרע ופגיעה בפרטיות. עם זאת, יש מקום להתערבות מסוימת בכל הנוגע לגובה הפיצוי, כפי שיפורט להלן.

תביעת המערער

27. תביעתו של המערער מתייחסת לכך שהמשיבה התלוננה במשטרה כי הוא אנס אותה ותקף אותה. בהקשר זה טוען המערער כי יש לראות את הגשת התלונה על רקע ה"איום" שהפנתה כלפיו המשיבה קודם לכן, לפיו היא תתלונן נגדו על אונס, על אף שבאותה שיחה היא הודתה שהוא לא אנס אותה.

28. לא יכול להיות כל ספק כי תלונה על אונס ותקיפה עולה כדי "לשון הרע" כהגדרתה [בסעיף 1 בחוק איסור לשון הרע](#). אולם, בנסיבות העניין אנו תמימי דעים עם בית משפט קמא כי עומדת לימין המשיבה הגנת תום הלב הקבועה [בסעיף 15\(8\) בחוק איסור לשון הרע](#).

29. הפסיקה פירשה את ההגנה הקבועה בסעיף זה באופן מרחיב, ונפסק כי על מנת שמתלונן למשטרה ייחשב כמי שפעל בתום לב די בכך שהוא האמין בכנות בנכונות תלונתו, וזאת גם כאשר המניע שלו להגשת התלונה היה לפגוע בנילון [\(ע"א 788/79 ריימר נ' רייבר, פ"ד לו\(2\) 141 \(1981\)\)](#). עוד יש לציין, כי בהתאם [לסעיף 16\(א\) בחוק איסור לשון הרע](#), כאשר הפרסום נעשה בנסיבות של [סעיף 15](#) חלה חזקה שהמפרסם פעל בתום לב, כל עוד "הפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות". בדרך כלל, הגשת תלונה למשטרה לא תיחשב כצעד החורג מתחום הסביר, וממילא מי שטוען כי המתלונן לא פעל בתום לב נושא בנטל להוכיח זאת (אלא אם הוכח שהתקיימו הנסיבות הקבועות [בסעיף 16\(ב\) בחוק איסור לשון הרע](#)).

30. לא רק שהמערער לא עמד בנטל להוכיח שהמשיבה לא האמינה בנכונות תלונתה (נטל המונח לפתחו מכוח [סעיף 16\(א\) בחוק איסור לשון הרע](#)), אלא שבית משפט קמא קבע – ולא מצאנו עילה להתערב בקביעה עובדתית זו – כי המשיבה האמינה שתלונתה היא אמת.

31. מהערער עולה כי טענתו העיקרית של המערער כנגד מסקנתו של בית משפט קמא היא, כי בית המשפט התעלם מכך שהמשיבה "איימה" על המערער שתגיש נגדו תלונת שווא על אונס, דבר המלמד על כך שפעלה בחוסר תום לב. בית משפט קמא קבע כי מדובר בדברים שנאמרו בשיחה חסויה שנערכה בנוכחות עו"ד מיחידת הסיוע, ומכל מקום אין באמירה של המשיבה כי היא יכולה להתלונן כנגד המערער על אונס משום איום (פסקה 136 בפסק הדין). לאחר עיון בתמליל השיחה, ואף מבלי להידרש לשאלת חסיונה, מקובלת עלינו קביעתו של בית משפט קמא כי מהשיחה לא עולה שמדובר באיום.

32. אשר לטענה כי המשיבה אישרה שמדובר בטענת שווא: המערער מפנה לשיחה נוספת, שככל הנראה התקיימה לאחר השיחה הנזכרת, בה אישרה המשיבה כי הוא לא אנס אותה. מעיון בתמליל השיחה עולה כי המשיבה אכן אומרת למערער "אני לא אמרתי שאנסת אותי", אך מיד מוסיפה "אתה הטרדת אותי מינית. בסדר?" ... "איך תקרא לזה". משמע, המשיבה עמדה על טענתה כי המערער פגע בה מינית, אך "סיווגה" זאת באופן אחר. מעיון בשיחה בהקשרה עולה, כי לא ניתן לשלול את האפשרות שה"שנמוך" של עוצמת הפגיעה הנטענת נעשה כדי לרכך את התרעומת שהביע המערער על העלאת הטענה כנגדו. כך או אחרת, גם אם בשיחה זו עשתה המשיבה שימוש במינוח אחר, מרוכך יותר, לפגיעה שלטענתה היא עברה, אין בכך כדי ללמד כי דבריה בעניין זה בפני חוקר מח"ש נאמרו בחוסר תום לב.

33. לסיום הדיון בתביעת המערער נציין, כי בענייננו המשיבה לא הגישה תלונה למשטרה, אלא העלתה את טענותיה במסגרת חקירתה במח"ש. בנסיבות אלו, ניתן היה לתהות האם מדובר ב"תלונה שהוגשה לרשות המוסמכת לקבל תלונות על הנפגע" לפי [סעיף 15\(8\) בחוק איסור לשון הרע](#). מכיוון שאף אחד מהצדדים לא חלק על כך שמתקיימות הנסיבות הקבועות בסעיף זה (והמחלוקת הייתה רק לעניין תום ליבה של המשיבה), לא נרחיב בעניין זה (לדעה לפיה הסעיף חל גם במקרה כזה ראו, אורי שנהר [דיני לשון הרע](#) 592-593 (מהדורה שנייה, 2024) ("שנהר, [דיני לשון הרע](#)"), וההפניות שם). נוסף, כי גם אילו סברנו כי לא מתקיימים תנאי [סעיף 15\(8\) בחוק איסור לשון הרע](#), הרי שעל פני הדברים דומה כי מתקיימות הגנות אחרות הקבועות בחוק. מכל מקום, הצדדים לא התייחסו לעניין זה, ולפיכך, לא ראינו להרחיב את הדיון.

34. נוכח האמור, מקובלת עלינו קביעתו של בית משפט קמא כי עומדת למשיבה ההגנה הקבועה [בסעיף 15\(8\) בחוק איסור לשון הרע](#), ובדין נדחתה תביעת המערער. נוסף את המובן מאליו, כי אין בדחיית התביעה בעניין זה כדי לומר כי המערער ביצע את המעשים שיוחסו לו, ובעינה עומדת העובדה שבסופו של יום נסגר התיק נגדו מחוסר אשמה.

תביעת המשיבה

35. במסגרת תביעת המשיבה קבע בית משפט קמא כי המערער פרץ למכשיר הטלפון הנייד של המשיבה והוציא ממנו תמונות אינטימיות שלה עם גבר אחר, וכי המערערים הציגו חלק מהתמונות בפני הוריה של המשיבה. עקב כך, חייב בית המשפט את המערערים, יחד ולחוד, לשלם למשיבה פיצוי בסך של 200,000 ש"ח, המורכב מסך של 100,000 ש"ח כפיצוי ללא הוכחת נזק לפי [סעיף 7א בחוק איסור לשון הרע](#) ומסכום זהה כפיצוי ללא הוכחת נזק לפי [סעיף 29א בחוק הגנת הפרטיות](#).

36. במסגרת הערעור טוענים המערערים כי המערער נחשף לתמונות המלמדות על בגידתה של המשיבה בו "באופן חוקי, מקרי ואקראי" (פסקה 4 לכתב הערעור), וכי "כלל הראיות הנ"ל הושגו כדין וכחוק" (פסקה 5). אולם, מעבר לאמירות כלליות אלו, המערערים אינם מתייחסים לקביעתו של בית משפט קמא כי המערער השיג את התמונות על ידי פריצה למכשיר הטלפון הנייד של המשיבה, ואינם מסבירים מהי השגיאה שיש לשיטתם בקביעה זו. בנסיבות אלו, ספק אם ניתן לומר שהערער נסוב על קביעה זו. מכל מקום, מסקנתו של בית משפט קמא בדבר אופן השגת התמונות – הנסמכת על חוות דעת מומחה שהגישה המשיבה (אשר המערערים ויתרו על חקירתו); על כך שהמערערים נמנעו מהגשת חוות דעת נגדית; על התרשמותו של בית המשפט מעדויות הצדדים בעניין זה, ועל הגיון הדברים – מבוססת היטב ואין עילה להתערב בה. כפי שקבע בית המשפט, בנסיבות העניין התרחיש לפיו התמונות התגלגלו לידי המערער באופן מקרי אינו סביר.

37. על רקע האמור, יש לבחון האם עומדת למשיבה עילה כלפי המערערים בגין לשון הרע ופגיעה בפרטיות. יוער בהקשר זה, כי המערערים אינם משיגים על עצם החיוב שלהם יחד ולחוד, ואינם טוענים כי היה מקום לערוך הבחנה ביניהם.

38. מקובלת עלינו קביעתו של בית משפט קמא, כי בנסיבות העניין עומדת למשיבה עילת תביעה של לשון הרע. המערערים טוענים כי הצגת תמונה אינה יכולה להיחשב לפעולה של לשון הרע. אולם, מעבר לכך שעל פני הדברים טענה זו אינה נכונה (ראו הגדרת "פרסום" [בסעיף 2א](#)) [בחוק איסור לשון הרע](#)), הרי שבענייננו מצטרפת הצגת התמונות לדברים שנאמרו על ידי המערערים להורי המשיבה, לפיהם המשיבה בגדה במערער. כלומר, המסר בענייננו הועבר לא רק על ידי הצגת התמונות, אלא גם במלל.

39. בהקשר זה טוענים המערערים כי היה על המשיבה לציין בכתב התביעה את המילים המדויקות שנאמרו על ידי המערערים, המהוות לשיטתה לשון הרע. אין לקבל טענה זו. המשיבה לא הייתה יכולה לדעת טרם הגשת כתב התביעה (ולפני שהמערערים, שהקליטו את שיחתם עם ההורים, הגישו את תמליל השיחה) מהן בדיוק המילים שנאמרו על ידם, ואין למצוא פגם בכך שהיא התייחסה בכתב התביעה למסר המהווה לשון הרע. בכך שונים הדברים ממקרה בו הטענה ללשון הרע מתייחסת לפרסום שתוכנו ידוע וכולל מספר ביטויים, לגביו נקבע שיש לפרט מהם החלקים בפרסום העולים כדי לשון הרע ([רע"א 2291/12 הלפרין נ' איצקוביץ](#), פסקה 6 (25.6.2012)).

40. בית משפט קמא דחה את טענת המערערים כי עומדת להם הגנת "אמת הפרסום", לפי [סעיף 14 בחוק איסור לשון הרע](#), וזאת מן הטעם שלא היה בפרסום "עניין ציבורי". כמו כן, דחה

בית המשפט את הטענה להגנת תום הלב לפי [סעיף 15\(3\) בחוק איסור לשון הרע](#), העוסקת בהגנה על "עניין אישי כשר". עמדה זו מקובלת עלינו. גם אם ניתן להניח כי אפשר שבמקרים מסוימים עצם העובדה שאדם משתף את קרובי המשפחה בסיטואציות משפחתיות ומורכבות לא תצמיח נגדו עילת תביעה בגין לשון הרע (כגון בשל כך שהדבר ייחשב כהגנה על "עניין אישי כשר" לפי [סעיף 15\(3\) בחוק איסור לשון הרע](#)), הרי שברי כי במקרה הנוכחי לא עומדת למערערים הגנה. כפי שקבע בית משפט קמא, מכלול הנסיבות מלמד על כך שמטרת המערערים לא הייתה ללבן את הדברים בפורום משפחתי. ראשית, המערערים בחרו לקיים את הפגישה במשרדו שלהאח, לשם הזמינו את הורי המשיבה, ולא בביתם או בבית ההורים. שנית, המערערים הקליטו את השיחה. עיון בתמליל מעלה כי האח אומר להורי המשיבה מספר פעמים כי המערער עשוי "לשחרר את הלחץ", תוך רמיזה לאפשרות שהתמונות יופצו (ראו, למשל, בעמ' 19 לתמליל). שלישית, וזה העיקר, המערערים בחרו ללוות את הדברים בהצגת תמונות אינטימיות של המשיבה עם גבר זר. גם אם נקבל את טענת המערערים כי בחרו בתמונות הפחות חושפניות, עצם הרצון החוזר ונשנה להציג את התמונות להורים מלמד כי אין מדובר בהגנה על אינטרס אישי כשר של המערער, כדוגמת ניסיון לשקם את התא המשפחתי, אלא ברצון לפגוע במשיבה ולבזותה. בנסיבות אלה, לא הייתה הצדקה להציג את התמונות, ועל כן, הפרסום חרג מתחום הסביר בנסיבות העניין ואין בו עניין ציבורי. משכך, הוא אינו חוסה תחת הגנה כלשהי (ראו, [שנהר, דיני לשון הרע](#), עמ' 426).

41. בהקשר זה נציין, כי לאחר עיון בתמליל השיחה של המערערים עם הורי המשיבה, אין בידנו לקבל את טענת המערערים כאילו הם "נכנעו" לדרישת ההורים לראות את התמונות. מכל מקום, גם אם נניח שההורים ביקשו זאת, לא הייתה למערערים כל זכות להראות להם את התמונות האינטימיות של המשיבה, ודאי בהתחשב באופן שבו הושגו תמונות אלו. בהתחשב באמור, הרי שמעבר לכך שהצגת התמונות עולה כדי פגיעה בפרטיות (כאמור להלן), יש בה גם כדי לשלול את טענת המערערים כי עומדות לצידם הגנות תום הלב או אמת הפרסום (גם אם נניח שאילו לא הצגת התמונות הייתה עומדת להם הגנה).

42. נוכח כלל האמור, אנו סבורים כי בדין קבע בית משפט קמא כי עומדת נגד המערערים עילת תביעה של לשון הרע, וכי לא מתקיימות ההגנות הקבועות [בחוק איסור לשון הרע](#).

43. עוד יש לקבל את קביעת בית משפט קמא כי הפריצה למכשיר הטלפון הנייד של המשיבה ושלילת התמונות משם, וכן הצגת התמונות בפני ההורים, עולות כדי פגיעה בפרטיות. לא נאריך בעניין זה, שכן המערערים לא טענו אחרת בערעור. כמו כן, וכפי שקבע בית משפט קמא, יש לדחות טענה אפשרית לקיומן של הגנות לפי [סעיף 18 בחוק הגנת הפרטיות](#), מאותם טעמים שבגינם נדחו טענות אלו בכל הנוגע לעילת הלשון הרע.

44. מקובלת עלינו גם קביעתו של בית משפט קמא, כי בנסיבות המפורטות לעיל הוכח כי הייתה למערערים "כוונה לפגוע" במשיבה, באופן המצדיק קביעה כי תקרת הפיצוי לפי [סעיף 7א בחוק איסור לשון הרע וסעיף 29א בחוק הגנת הפרטיות](#) תעמוד על כפל הסכום המצוין בסעיפים אלו. בהקשר זה יצוין כי הסעיפים האמורים קובעים תקרת פיצוי ללא הוכחת נזק בסך 50,000 ש"ח, וכפל הסכום האמור במקרה בו הוכחה "כוונה לפגוע". הסכומים האמורים מוצמדים למדד: הפיצוי לפי [סעיף 7א בחוק איסור לשון הרע](#) למדד ספטמבר 1998 ([סעיף](#)

7א(ה) (בחוק); והפיצוי לפי סעיף 29א בחוק הגנת הפרטיות למדד מאי 2007 (**סעיף 29א(ד)** בחוק). נכון למועד הגשת התביעה (ספטמבר 2021), עמד סכום הפיצוי ללא הוכחת נזק לפי **חוק איסור לשון הרע** על סך של כ-73,000 ש"ח, וסכום הפיצוי ללא הוכחת נזק לפי **חוק הגנת הפרטיות** עמד על כ-61,000 ש"ח (וכפל הסכומים האמורים במקרה של כוונה לפגוע).

45. השאלה הבאה שיש להידרש אליה היא האם היה מקום לפסוק לטובת המשיבה פיצוי ללא הוכחת נזק פעמיים – גם לפי **חוק איסור לשון הרע** וגם לפי **חוק הגנת הפרטיות**. בית משפט קמא לא ראה קושי בכך, מן הטעם שמדובר בשתי עוולות שונות. דעתנו שונה.

46. כאשר מוגשת תביעה בגין מעשה אחד הגורם לנזק אחד, אזי אין מקום לפסוק לטובת הניזוק פיצוי העולה על הנזק שנגרם לו, וזאת גם אם המעשה מצמיח מספר עילות תביעה. לפיכך, אם פעולה מסוימת נחשבת הן ללשון הרע והן לפגיעה בפרטיות, והנזק שנגרם על ידי שתי העוולות דומה בעיקרו, יזכה התובע בפיצוי עבור הנזק שנגרם לו ולא יותר מכך. מובן, כי התובע רשאי להוכיח כי נזקו התעצם בשל העובדה שהפגיעה בו כוללת הן מימד של לשון הרע, הן מימד של פגיעה בפרטיות. במקרה כזה סכום הפיצוי שהוא זכאי לו יגדל. אולם, הדבר נובע מכך שהנזק שלו גדול יותר, ולא מכך שתביעתו נשענת על מספר עילות.

47. ומה הדין כאשר עומדות לטובת התובע שתי עילות, אשר כל אחת מהן מזכה בפיצוי ללא הוכחת נזק? לדעתנו, כאשר הנזק שנגרם כתוצאה מאותן עילות הוא בעיקרו אותו נזק (גם אם לא זהה לחלוטין), אזי התובע זכאי לפסיקת פיצוי ללא הוכחת נזק פעם אחת בלבד (**שנהר**, **דיני לשון הרע**, עמ' 807; והשוו, **ע"א 7426/14 פלוני נ' דניאל**, פסקה 66 לפסק דינו של השופט עמית (14.3.2016)). בהקשר זה יש להדגיש, כי פיצוי ללא הוכחת נזק אינו פיצוי עונשי, אלא מדובר בהוראה שנועדה לסייע לתובע להתגבר על הקושי להוכיח את נזקיו (ראו, **בג"ץ 5239/11 אבנרי נ' הכנסת**, פסקה 36 לפסק דינו של השופט עמית (15.4.2015)). ממילא, המוקד הוא בנזק ולא בעילה.

48. בענייננו, הגם שהצגת התמונות בפני ההורים (יחד עם הדברים שנאמרו) עולה הן כדי לשון הרע והן כדי פגיעה בפרטיות, הרי שמדובר במעשה אחד שגרם לנזק שבעיקרו הוא אחד. גם אם ניתן לנסות ולהבחין בין המימד של לשון הרע ובין המימד של הפגיעה בפרטיות, הרי שמדובר בגווני דקים שאינם משנים מהעובדה שבעיקרו של דבר מדובר במעשה אחד ובנזק אחד. העולה התבצעה על ידי הצגת התמונות בפני ההורים (בתוספת המלל שנאמר באותה פגישה), והנזק הוא בעצם העובדה שההורים נחשפו לתמונות ולעובדות שהתמונות הצביעו עליהן. לפיכך, ניתן לפסוק למשיבה פיצוי ללא הוכחת נזק בגין הצגת התמונות בפני ההורים והדברים שנאמרו להם על ידי המערערים פעם אחת בלבד.

49. האם העובדה שהמערערים (וליתר דיוק המערער) ביצעו פעולה נוספת של פגיעה בפרטיות – הפריצה למכשיר הטלפון הנייד של המשיבה – מאפשרת פסיקת פיצוי נוסף ללא הוכחת נזק? **סעיף 29א(ג) בחוק הגנת הפרטיות** קובע, כי "לא יקבל אדם פיצוי בלא הוכחת נזק לפי סעיף זה, בשל אותה פגיעה בפרטיות, יותר מפעם אחת". הוראה מקבילה קבועה **בסעיף 7א(ד) בחוק איסור לשון הרע**. השאלה מתי סדרה של מעשים נחשבת ל"אותה פגיעה" ומתי ניתן להפרידה לפגיעות שונות אינה פשוטה (בכל הנוגע **לחוק איסור לשון הרע**, ראו **רע"א 2855/20**

פלוני נ' פלוני (6.10.2022). כפי שנפרט, אנו סבורים ששאלה זו אינה מצריכה הכרעה בענייננו.

50. נפתח ונאמר, כי בענייננו בוצעו שני מעשים העולים כל אחד בפני עצמו כדי פגיעה בפרטיות. פגיעה אחת (שבוצעה רק על ידי המערער) מתבטאת בעצם הפריצה למכשיר הטלפון הנייד של המשיבה והעתקת תכנים ממנו. מעשים אלו עלו כדי פגיעה בפרטיות לפי [סעיף 5\(2\) בחוק הגנת הפרטיות](#). כפי שציין בית המשפט העליון ([בש"פ 5105/20 שמעון נ' מדינת ישראל](#), פסקה 25 לפסק דינו של השופט אלרון (25.5.2021)):

"כידוע, מחשבו האישי של אדם ומכשיר הטלפון הנייד החכם שברשותו אוצרים בחובם מידע בלתי נדלה עליו ועל קורותיו. רשימה חלקית של סוגי המידע שניתן לחלץ ממכשירים אלו כוללת תיעוד מדויק של המקומות בהם שהה בעל המכשיר, תמונות והתכתבויות אישיות ואינטימיות, הקלטות שיחותיו הפרטיות, מידע על אודות תחביביו האישיים, ומידע עסקי רגיש אשר לעיתים נאגר במכשיר. חדירה למחשב או למכשיר הטלפון הנייד החכם של אדם עלולה אפוא לחשוף את נבכי אישיותו ואת פרטי חייו שנשמרים בצנעה ואינם אמורים להיות נגישים לאנשים אחרים, ועל ידי כך לפגוע באופן חמור בזכותו החוקתית לפרטיות, המעוגנת בסעיף 7 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו..."

51. נוכח הפגיעה הטמונה בעצם החדירה למחשב או למכשיר טלפון נייד והעתקת התוכן הנמצא בו – ודאי כאשר מדובר בתוכן בעל אופי אישי או אינטימי – יש לראות בכך מעשה "מושלם" של פגיעה בפרטיות העשוי להצדיק פסיקת פיצוי ללא הוכחת נזק, גם אם לא נעשה כל שימוש נוסף במידע או בתמונות שהוצאו מהמכשיר.

52. לפיכך, בענייננו ניתן היה לפסוק פיצוי ללא הוכחת נזק נגד המערער גם אם המערער לא היו עושים כל שימוש בתמונות האינטימיות שהוצאו מתוך מכשיר הטלפון הנייד של המשיבה.

53. מעשה נוסף של פגיעה בפרטיות נעשה על ידי שני המערערים בהצגת התמונות בפני ההורים. הצגת התמונות עלתה כדי פגיעה בפרטיות לפי [סעיפים 10\(2\) ו-11 בחוק הגנת הפרטיות](#), והיא הייתה מתקיימת, ומצדיקה פיצוי ללא הוכחת נזק, גם אילו לא היה למערערים חלק בכך שהשגת התמונות נעשתה תוך פגיעה בפרטיות.

54. השאלה המתעוררת עתה היא מה הדין כאשר אדם פורץ למכשיר הטלפון הנייד של אחר תוך פגיעה בפרטיות ועושה שימוש בתוכן הנמצא בו תוך פגיעה נוספת בפרטיות. האם מכיוון שכל אחד מהמעשים, אילו עמד בפני עצמו, היה נחשב פגיעה בפרטיות, יש לראות בכך משום שתי פגיעות נפרדות המאפשרות פסיקת פיצוי בלא הוכחת נזק בגין כל אחת מהן, או שמא מכיוון שמדובר ברצף של מעשים שיש ביניהם קשר ותכליתם דומה יש לראות בהם משום "אותה" פגיעה בפרטיות" לעניינו של [סעיף 29א\(ג\) בחוק הגנת הפרטיות](#).

55. מדובר בשאלה מורכבת, אשר הצדדים לא הרחיבו בעניינה. בכתב התביעה אף לא התבקש, מכל מקום לא במפורש, פיצוי נפרד ללא הוכחת נזק בגין הפריצה לטלפון הנייד (אדרבה, בחלק העוסק בסעד בכתב התביעה (סעיפים 21-23) נכתב כי הפיצוי מתבקש בגין "כל פרסום"), הגם שהמשיבה הרחיבה בעדותה על כך שהתמונות נשמרו בתיבה ספציפית וכי לאף אדם בעולם זולתה אסור לראות את התמונות. לפיכך, לא נרחיב בסוגיה זו, ונותיר אותה בצריך עיון. גם אם נניח שניתן במקרה כזה לפסוק פעמיים פיצוי ללא הוכחת נזק, הרי שבקביעת גובה הפיצוי יש להתחשב בכך שמדובר במעשים המשתבצים בתוך מערכת עובדתית אחת. כלומר, בעת פסיקת הפיצוי בגין כל אחת מהפגיעות יש להביא בחשבון, כחלק משיקול הדעת של בית המשפט בקביעת גובה הפיצוי, גם את הפיצוי שנפסק בגין הפגיעה האחרת. לפיכך, גם אם יש מקום לפסוק למשיבה פיצוי נפרד בגין עצם הפריצה למכשיר הטלפון הנייד שלה, הרי שבשים לב לכך שנפסק לה פיצוי בסך של 100,000 ש"ח בגין הצגת התמונות שהושגו כתוצאה מכך, יש להתחשב בכך בעת קביעת גובה הפיצוי עבור הפריצה. בנסיבות העניין, אנו סבורים שיש להעמיד את הפיצוי הנפרד עבור הפריצה על סך של 30,000 ש"ח.

56. לתוצאה דומה אנו מגיעים גם אם נתמקד רק באירוע הצגת התמונות ככזה המניב זכות לפיצוי ללא הוכחת נזק. כאמור לעיל, אין מקום לפסוק בגין אירוע זה פיצוי כפול ללא הוכחת נזק, הן בגין לשון הרע והן בגין פגיעה בפרטיות. אולם, בכל הנוגע לגובה הפיצוי בתוך התקרה הקבועה בחוק, ניתן כמובן להביא בחשבון שיש במעשיהם של המערערים הן לשון הרע והן פגיעה בפרטיות, וניתן כמובן גם להתחשב בכך שהפגיעה בפרטיות לא התמצתה בהצגת התמונות, אלא גם באופן השגתן. בהתחשב בחומרת המעשים שבגינם הוגשה התביעה, אשר כללו הן פריצה שלא כדין למכשיר הטלפון של המשיבה הן הצגת תמונות אינטימיות שלה עם גבר זר שנשלפו מהמכשיר בפני הוריה, אנו סבורים שיש להעמיד את הפיצוי ללא הוכחת נזק על סך של 130,000 ש"ח.

57. מן האמור עולה, כי בין אם נסבור שיש לפסוק למשיבה פיצוי נפרד בגין הפריצה למכשיר הטלפון הנייד שלה, ובין אם נסבור שמדובר רק בנסיבה מחמירה שיש להביאה בחשבון בעת פסיקת הפיצוי בגין הצגת התמונות, יש להעמיד את הפיצוי הכולל על סך של 130,000 ש"ח.

58. נוכח חומרת ההתנהלות שבגינה הוגשה התביעה, מצאנו שלא לשנות מפסיקת ההוצאות על ידי בית משפט קמא, על אף שסכום הפיצוי הכולל הופחת.

סוף דבר

59. הערעור מתקבל בחלקו, כך שבמקום הסכום של 200,000 ש"ח שנקבע בפסק הדין כפיצוי לטובת המשיבה, יבוא סך של 130,000 ש"ח. אין שינוי ביתר רכיבי פסק הדין.

ככל שהפיצוי על פי פסק הדין כבר שולם, תשיב המשיבה למערערים את ההפרש בתוך 45 יום מהיום.

אין צו להוצאות בערעור.

הערובה שהפקידו המערערים תושב להם.

ניתן לפרסם פסק דין זה ללא פרטים מזהים.

ניתן היום, כ"ג טבת תשפ"ו, 12 ינואר 2026, בהעדר הצדדים.

נערך (גרסה לפרסום) היום, כ"ג
בטבת תשפ"ו 12 ינואר 2026 בהעדר
צדדים.

חנה קיציס, שופטת, סגנית
הנשיאה

אבי סתיו, שופט

קרן אזולאי, שופטת

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה